

Nu är jag död

Hon låg på golvet och det blödde från ett sår i pannan. Tårarna rann och hon snyftade och hostade vartannat. De hade gjort det igen. De hatade henne och visade det genom sina våldshandlingar. De skrattade åt henne. Hon var ju så patetisk när hon inte ens försvarade sig själv. En sådan människa borde inte få leva. Hon svor för sig själv och tog ett svårt beslut. Det hade gått för långt nu, hon skulle göra slut på lidandet. Snart skulle det ske. Hon satte sig sakta upp och hostade i sin hand. Hon tittade i handen och såg blod.

- Blod..., sa hon och suckade. Den vackraste färgen i världen. Rött som blod.

Hon ställde sig på ostadiga ben och lutade sig trött mot väggen. Hon gick in på toaletten och tittade sig i spegeln.

- Alison, sa hon till spegelbilden, nu har du ställt till det igen. Va ska morsan säga när hon ser detta?

Hon pillade i såret och torkade sen rent det med lite tvål och vatten. Tårarna rann fortfarande nerför hennes kinder. Alison spottade i handfatet och spolade bort blodet som hamnat där. Hon fixade till sig och hoppades att ingen skulle se att det hänt nåt. Hon hade ju alltid lyckats dölja sina sår för sin mamma innan.

Alison klev in genom dörren och smög tyst uppför trappan in i sitt rum. Hon slängde skolväskan på golvet och la sig i sin säng. Hon stirrade upp i taket och suckade tungt. Aldrig skulle någon förstå hennes lidande. Hon var ensam och hade ingen att prata med. Ingen hade någonsin brytt sig om att bli hennes vän. Alison lade sig på sidan och öppnade lådan på sitt sängbord. Hon plockade fram ett litet skrin och satte sig upp. Hon öppnade skrinet och såg på sakerna som låg där. Ett foto av den far hon aldrig träffat, en kniv med blod på och ett brev till sin mor.

Alison tog fram kniven och tittade på den länge. Det stelnade blodet på den glänste vackert i skenet från lampan. Alison log för sig själv.

- Snart ska det ske, viskade hon för sig själv. Jag vet hur jag ska göra nu.

En liten tår trillade nerför hennes kind och gjorde en liten våt fläck på överkastet på sängen. Hon skakade på huvudet och bannade sig själv:

- Ingen slösar några tårar på dig, varför ska du själv göra det då?

- Alison!?

Alison satte sig snabbt upp i sängen och tittade förvirrat runt i rummet. I dörröppningen stod en suddig figur. Alison blinkade och kliade sig i ögonen och tittade sen på figuren. Det var hennes mamma, Gisela Furlinger, som stod där och tittade på sin dotter.

- Sover du Alison? frågade mrs Furlinger.

- Mmm, svarade Alison och gnuggade sig mer i ögonen.

Alison undrade när hon hade somnat. Hon tittade på sin mor.

- Vi ska äta nu, Alison, sa hennes mamma och gick.

Alison nickade sakta och klev ur sängen.

Alison klev in i köket och tittade på maten som stod på bordet och tittade sen på sin lillasyster Elina som satt och flinade. Alison satte sig på en stol. Mrs Furlinger lade upp lite mat på Elinas talrik och sen lite på Alisons. Alison tittade på maten på sin talrik och fick en stor klump i magen. Elina åt med glädje upp sin

mat och bad om mer.

- Är du inte hungrig Alison? undrade Mrs Furlinger och såg bekymrat på sin dotter.

- Nej, inte så värst, svarade Alison och petade i maten.

Mrs Furlinger nickade, åt lite av sin mat och sneglade bekymrat på Alison. Alison stoppade lite mat i munnen, tuggade den och försökte svälja ner den utan att det skulle komma upp igen. Varenda tugga var en pina och varje gång hon svalde maten kändes det som om hon skulle dö. Alison puttade undan talriken och gick från bordet. Hon gick upp till sitt rum och lade sig på sängen.

- Alison? Hur är det med dig?

Mrs Furlinger klev in i rummet och satte sig på sängkanten.

- Det är bra, jag är inte hungrig bara, svarade Alison tyst. Jag är trött och vill sova nu.

Mrs Furlinger klappade sin dotter på ryggen och gick iväg. Hon stängde dörren efter sig och Alison kunde höra hennes mammas steg nerför trappan. Alison kände tårarna på sina kinder och hon suckade tyst. Snart föll hon ner i den barmhärtiga sömnen och natten var full med drömmar om det goda livet. Då hon fick vara lycklig och hade vänner.

Alison vaknade av att klockan ringde. Hon stängde av klockan och grymtade tyst i kudden. Hon ville inte stiga upp, hon hatade skolan och alla människor där. Lärarna fattade ingenting, eleverna mobbade henne och inte en enda vän hade hon. Alison klev upp ur sängen och gick in i badrummet. Hon tittade sig i spegeln.

- Somnade jag med kläderna på igår? muttrade hon surt och tog av sig kläderna.

Alison tog på lite smink, borstade tänderna och gick sen in i sitt rum igen. Hon letade upp lite kläder. Blåa jeans och en svart tröja tog hon på sig. Alison tog sin skolväska och gick ner i köket. Det var ingen hemma nu. Hon hittade en bit papper och en penna och skrev:

”Jag går till en polare efter skolan och sover där inatt. Vi ska plugga tillsammans.

//Alison”

Alison funderade en stund och sprang upp på rummet, öppnade en byrålåda, tog fram ett kuvert och stoppade ner den i väskan, sen gick hon ner igen och ut genom dörren. Hon styrde stegen mot skolan, med en enda tanke i huvudet: ”Idag ska det ske, idag, idag, idag...”

- Ey, uglyface!

Alison kom in i kapprummet och gick till sitt skåp. Hon brydde sig inte om de elaka kommentarerna som flög runt i rummet.

- Va är det med dig, horunge!? Är du för ful för att kunna säga emot oss? Kan du inte försvara dig, uglyface?

Alison öppnade skåpet och alla hennes böcker och papper föll ut på golvet. Hon hörde skratt i rummet.

Tårarna brände bakom ögonlocken, medan hon plockade upp sina saker och la in i skåpet.

Efter en stund var hon färdig och hon tittade på klockan.

- Åh nej, jag är 10 minuter för sen till lektionen, muttrade hon surt och stängde skåpet. Jag hatar er! Fattar ni inte det? Jag hatar er!

Hon gick till lektionen.

Alison klev in i lektionssalen och alla stirrade på henne.

- Varför så sen, Alison? frågade läraren.

- Jag försov mig, mumlade Alison och satte sig vid sin bänk i ensamheten.

När hon gick till bänken såg hon hur vissa viskade till varann och hur vissa flinade elakt mot henne.

Hela dagen gick långsamt och Alison trodde aldrig den skulle ta slut. Vid skåpen mötte hon sina värsta mobbare.

- Hejsan uglyface, sa de och log mot henne. Mår du inte bra idag? Ska du hem å gnälla hos mamma?

Alison tittade inte på dem, utan fixade till i sitt skåp.

- Va är det? Har någon skurit av din tunga?

- Nej, muttrade hon surt.

- Va bra! Då kan vi fixa det!

En flicka tog fram en kniv och alla log elakt mot Alison.

- Räck ut tungan, flinade en tjej mot Alison.

Alison stirrade på henne.

- Stirra inte på mig, morrade flickan och skar Alison på kinden. Gör aldrig det!

Blodet rann nerför kinden och ner på hakan på Alison. Det droppade ner på hennes svarta tröja. Alison slog till tjejen och stirrade surt på henne.

- Va fan gör du! skrek flickan och tryckte upp Alison mot skåpen. Jag ska döda dig! Hör du det!? DÖDA DIG!!

Flickan tryckte kniven mot halsen på Alison.

- Filippa... sa en annan tjej. Sluta nu, du kan inte döda henne...

- Men hon slog mig ju!

- Strunt i det, hon är en mes och vet inte bättre. Hon är cp-störd, förståndshandikappad, allt du vill. Hon är helt enkelt dum i huvudet.

Alison tittade på dem med lugn i blicken. Filippa släppte Alison, men skar henne på handen innan hon gick.

Blodet droppade ner från handen på golvet. Flickorna försvann skrattandes och lämnade Alison ensam.

Alison klev in i gymkans omklädningsrum och tittade sig omkring. Hon tittade in i duschen och nickade för sig själv. "Idag är det dagen då allt kommer förändras", tänkte hon. "Idag sker det... Idag, idag, idag..."

Nästa dag ringde det i telefonen och mrs Furlinger svarade:

- Det är Gisela Furlinger.

- Hej det är rektorn på skolan som din dotter Alison går på.

- Hejsan!

- Det gäller din dotter. Jag tror du borde komma hit direkt.

- Jaså? Har hon ställt till med något?

- Jag vet inte hur man ska säga, det är bättre du kommer hit!

- Jag kommer direkt!

- Ja, kom till gymnasalen, du vet vart den ligger va?

- Ja det gör jag. Jag kommer direkt.

Mrs Furlinger la på telefonen och rusade ut i bilen.

När Mrs Furlinger kom fram till gymnasalen stod en polisbil och en ambulans utanför. Hon fick panik och rusade ur bilen.

- Alison! skrek hon och rusade in i gymnasalen.

Där inne stod det en massa klasskamrater till Alison och alla var vita i ansiktet och pekade mot omklädningsrummet. Mrs Furlinger rusade in i omklädningsrummet och stannade. Det fanns blod på golvet inne i duschen.

Mrs Furlinger gick sakta in i duschen och såg sin dotter ligga naken på kaklet. Blodet rann från från Alison ner i avloppet. Alison hade ristat in fyra ord på sina armar: I Hate You All!

På väggen, skrivet med blod, stod det:

”Jag hoppas ni som hatar mig är nöjda med resultatet, för nu är jag död”

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Shadowline med Poeter.se id #4261 innehar upphovsrätten